

Europa także miała swojego gigantycznego ptaka

30 czerwca 2019

Przypadkowe odkrycie w krymskiej jaskini pokazuje, że ok. 1,5-2 mln lat temu w Europie żyły jedne z największych znanych ptaków. Wcześniej naukowcy sądzili, że gigantyzm u ptaków występował tylko na Madagaskarze, Nowej Zelandii czy w Australii.

Okaz znaleziony w Jaskini Tauryjskiej na północnym wybrzeżu Morza Czarnego sugeruje, że *Pachystruthio dmanisensis* był prawdziwym olbrzymem, przywodzącym na myśl mamutaki (strusie madagaskarskie) czy moa z Nowej Zelandii. Bardzo możliwe, że ptaki te były źródłem mięsa, kości, piór i skorupki dla wczesnych ludzi.

„Kiedy wyczułem wagę ptaka, którego kość udową trzymałem właśnie w dłoni, pomyślałem, że to skamieniałość madagaskarskiego mamutaka, bo przecież nie było doniesień o ptakach tej wielkości z Europy” – opowiada dr Nikita Zelenkow z Rosyjskiej Akademii Nauk.

„Nie mamy wystarczająco dużo danych, by powiedzieć, czy gatunek z Europy był bliżej spokrewniony ze strusiami, czy z innymi ptakami, ale szacujemy, że ważył ok. 450 kg. Ta ogromna masa stanowi niemal 2-krotność wagi największego moa, 3-krotność wagi największego współczesnego ptaka, strusia czerwonoskórego, i odpowiednik wagi dorosłego niedźwiedzia polarnego.”

To pierwszy przypadek ptaka tej wielkości z półkuli północnej. Choć gatunek był wcześniej znany, nikt nie próbował obliczyć jego rozmiarów. Nielotny *P. dmanisensis* miał prawdopodobnie co najmniej 3,5 m wzrostu i górował nad hominidami.

Mamutaki nie mogły rozwijać większych prędkości właśnie przez

swe duże gabaryty. Kość udowa *P. dmanisensis* była jednak stosunkowo długa i „smukła”, co sugeruje, że należał on do lepszych biegaczy. Jego kość udową można porównać do współczesnych strusi czy przedstawicieli rodziny Phorusrhacidae. Prędkość mogła być kluczowa dla przetrwania gigantycznego ptaka, w pobliżu znaleziono bowiem skamieniałości wysoce wyspecjalizowanych masywnych mięsożerców z epoki lodowcowej, w tym olbrzymich hien czy tygrysów szablozębnych.

Inne skamieniałości odkryte razem z megaptakiem, np. bizona, pomogły w datowaniu. Autorzy publikacji z „Journal of Vertebrate Paleontology” sugerują, że *P. dmanisensis*, różne ssaki i wcześnie przedstawiciele rodzaju *Homo* dotarli w północne regiony Morza Czarnego przez południowy Kaukaz i Anatolię; wniosek ten wysnuto na podstawie starszych (pliocenских) znalezisk tego typu fauny z Gruzji i Turcji.

Naukowcy sądzą, że gigantyzm *P. dmanisensis* był skutkiem coraz większej suszy. Zwierzęta o większej masie mają niższe potrzeby metaboliczne, mogą więc wykorzystać mniej pożywny pokarm ze stepu.

„Jaskinia Tauryjska została odkryta zeszłego lata w związku z budową nowej drogi”. Stanowisko kryje zapewne o wiele więcej ważnych tajemnic z odległej historii Europy.

Autorstwo: Anna Błońska

Na podstawie: EurekAlert.org

Źródło: KopalniaWiedzy.pl